

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Pl. 11. - BARCELONA

Signem, doncs, ferms en la llibertat amb que Crist ens fou lliures i no tornem altra volta a ésser presoners en els lligams de la servitud.
St. Pau, Epístola als galatians. (V. 1.)

Senyals dels temps

"No temeu els senyals del cel, dels quals te por la gent!"
(Jeremies, X. 2)

La revolució russa de primer i ara la elevació al poder dels laboristes anglesos són els dos esdeveniments que es destaquen amb més força entre els múltiples signes anunciadors dels dies nous. Cec haurà d'ésser el qui no ho vegi: Som a l'albada d'una era nova.

Abans, la immensa convulsió monstruosa de la guerra europea assenyala tràgicament, amb horribles hecatombes, la fallida de l'actual societat burgesa. L'il·lusió pueril de l'escola lliberal que el lliure joc de les forces econòmiques, amb el simple «deixar fer» i «deixar passar» havia de dur-nos esplendorosament per la via del progrés i del millorament universals, ha palesat abastament el seu fracàs. Que hi fa que en l'ordre material hagués permès la construcció de colossals estructures, si en l'ordre moral—amb l'exaltació desfermada dels més baixos egoïsmes individuals—ens menava insensiblement, sense remei, vers les tenebres d'una primària humanitat deshumanitzada?

Mentre la possessió del diner i únicament aquesta possessió, concedeix totes les dignitats, permeti tots els capricis i otorgui tots els impunitats, com símbol i atribut de la màxima jerarquia humana, els homes lluitaran aferrissadament, més enllà del bé i del mal, per la conquesta del talisman omnípotent. No entrarem en el regne de l'esperit fins que al davant de la nostra caravana, per a guiar-nos en les tenebres, no aparegui, dues voltes meravellosa, la columna de foc de la Bondat i l'Intel·ligència.

Però, ens dirà desconcertada la pobre gent espantadissa: No us esclaiem i horroritzen els crims i les abominacions consagrats per la revolució russa? És que els mètodes emprats pels bolxevistes ofereixen cap fermaça per l'assoliment d'una organització social millor que la nostra?

Al pobre d'esperit que així ens parli—insensible als crims i abominacions que envileixen la nostra vida de cada dia—li retraurem les paraules de l'humanista: «La mala color d'un moviment no és mai cap argument decisiu. Veuria un moviment popular del més odiós caràcter, una veritable «jacquerie», l'egoïsmes dient a l'egoïsmes: La borsa o la vida, que jo exclamaria encara: Visca la humanitat! Heu's aquí que es funden belles coses pel avenir. Les grans aparicions són sempre acompanyades d'extravagàncies...»

I si aquesta veu noble no duia una alenada de confortament a l'esglaiada animeta mesquina, obrint el «Llibre dels Apòstols», li retrauríem encara l'argumentació definitiva del farisseu Gamaliel: —«Deixeu-vos d'aquests homes i deixeu-los». Si aquesta obra és dels homes, s'esvairà, però si és de Deu, no la podreu desfer. Perquè heu d'esperar-vos amb la doctrina bolxevista? Si ens duu la veritat, no l'hem de temer, i si no ens la duu, encara menys. Ja es desvanirà tota sola.

Així, tot i repugnant radicalment a la nostra sensibilitat occidental i a la nostra avior greco-llatina, les truçulències que han acompanyat, potser com un fatal seguici, l'enorme commoció de l'Orient europeu, nosaltres hem esguardat amb religios respecte el dolorós infantament de la «Confederació de Repúbliques Soviètiques» i hem sabut admirar serenament tot el que en realitat hi ha d'admirable en la tasca extraordinària dels revolucionaris russos.

Per aquesta mateixa raó, en el moment que el traçàs de Lenin ens empeny a anticipar la valoració de l'obra acomplerta pels bolxevistes—judicable només pels homes de demà—i quan ja n'hem vist les múltiples rectificacions essencials imposades per les lleis inamancables de la vida, un deure de sinceritat amb nosaltres mateixos ens ha de fer dir amb tota claretat el que tàcitament afirmava la nostra posició socialista, o sia que la Revolució Russa no és encara la nostra revolució. Que la revolució social veritable serà més una obra de ciència que no pas de violència. Que el progrés del socialisme s'esdevindrà sobretot per un procés d'ennobliment, de solidarisme i de cooperació social. Que el socialisme no és cap recepta que pugui administrar-se a tothom i en tot moment, ni cap sistema de regiment dels pobles fet i pastat amb motllos definitius que pugui implantar-se de cop i volta o imposar-se dictatorialment, sinó un camí per l'ennobliment de la vida, una ruta vers l'innascollible Ideal. Que la pau entre els homes florirà només definitiva en els càhds jardins de la democràcia i la fraternitat. I que fora del període catastròfic de la revolució—aventalment necessària—no admetem la dictadura del proletariat ni cap regim sistemàtic de força i coacció. El nostre pensament pot cristal·litzar-se en la sintèssi de Shelley: «Cap llibertat contra la llibertat».

Qui sap, però, si, com ara en el símbol profunde del mite evangèlic calgué la mort del Just pel bé de tots, pel bé de tots haurà estat necessari que fos fet «aquest magne experiment» de la revolució russa.

Escoltem i creiem les paraules del profeta. No temem les senyals dels temps, dels quals te por la gent!

Lenin, home-força

L'actualitat aquesta setmana es diu Lenin. I es dirà aquest nom per molt temps. Com els grans noms històrics, el de l'inspirador de la revolució russa no deixarà mai d'ésser actual. No és com aquells que un dia apareixen fugidorament en les fulles efímeres dels periòdics, i es perden ben prompte en l'oblit. Però el seu caràcter de permanència no ens excusa de tractar-ne avui. Es un deure que ens imposa el sentiment de la seva mort. Com podríem en el moment present escriure d'altre tema? No importa que l'article sigui només un enfilall de paraules i paraules, sense altre contingut que la tristesa per la mort del revolucionari rus, on sols hi traspuï l'emoció dolorosa de la pèrdua irreparable. De res més

pot parlar-se avui. L'actualitat aquesta setmana es diu Lenin. Prou s'en han dites de coses els darrers anys, a l'entorn de la seva figura tant discutida. D'una personalitat marcadíssima, tots els seus actes han sofert les interpretacions més contradictòries. Lloat ditiràmbicament pels uns, criticat amb espor i malvolença pels enemics, en ell s'han personificat les admiracions i els odis, per la revolució russa. Fenòmen ple de justícia, puix fou en la seva potent personalitat que germinaren les idees noves, i en el seu pensament es crearen les normes estatals que tenien d'organitzar-les, i en la seva decisió es trobà l'empenta que permeté convertir-les en una forta realitat. La vida de Lenin fou tot ella orientada pel mateix fi. Preparant-se incansablement, pacientment, per a l'avinentsa que la

fatalitat hauria de portar un dia o l'altre, sacrificava a l'idea i a la seva realització tots els goigs humans. Fou en la pura accepció del mot, un fanàtic. Per això la seva vida deturera, rectilínia, esquemàtica, seca i senzilla, també ha sigut ben diferentment interpretada. Si per als convençuts i per als admiradors, és el signe d'una mena de santetat que l'auriola, per als contraris representa la concreció d'una visió simplement cerebral del món, no contrastada amb la vibració de la realitat. Però lo innegable, és el sacrifici personal, a l'obra.

La vida plena de Lenin no es contentà però en les teoritzacions. Exilat de la seva patria treballà sempre per al triomf final. Home d'un objectiu determinat empenyut amb decisió els camins que més rectament podien portar-hi. En els medis tèrbols, descrits amb un apassionament injust i parcial per Georges Imam en els «Nocturnes», en els focus d'espionatge cosmopolita, Lenin aprenyut a maniobrar políticament amb

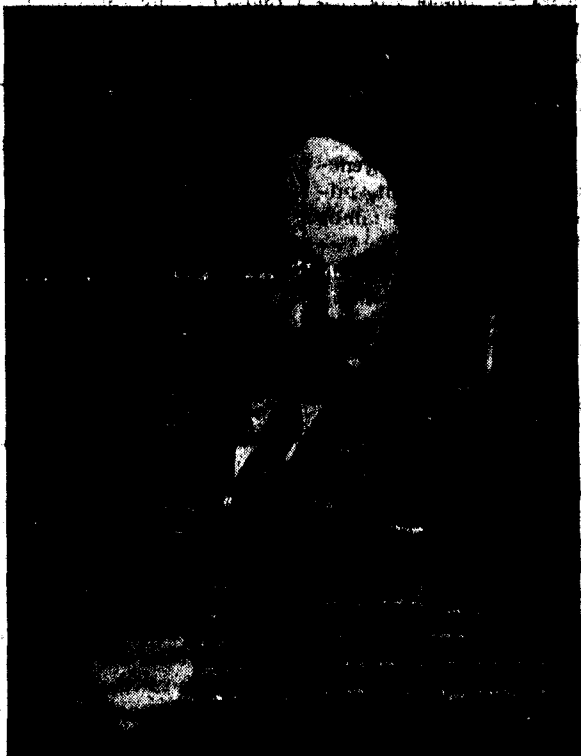
aquella flexibilitat i fermesa alhora, amb aquella perfecta ponderació de la pròpia força i la feblesa de l'adversari, que li permeteren, en el precís moment—potser l'únic instant propici, i que no deixà perdre—assolir el triomf definitiu.

Alguns revolucionaris deixen en el seu pas la sensació que potser l'etzar jugà un paper preponderant en les circumstàncies que els elevaren. El mateix Robespierre, davant fora, sense justificar la seva decisió preliminar, troba tot d'una en el foc de la revolució francesa la manera de fer ressortir la febre apassionada que retrenava en potencial derrota la freda aparença. Lenin no és així. Lenin en tota una llarga vida de treball, gairebé ascètica, preparà el final previst. Ell ha mort, ja realitzada la suprema il·lusió, i malgrat els trontolls de les dificultats momentànies, amb la certesa esperançaçadora d'haver donat al món una fibra més d'una nova sensibilitat.

GALDRIC

Les grans figures de l'Història

LENIN

Wladimir G. Uljanoff

Kautsky i el Bolxevisme

Per la violència i duresa que assolí la polèmica entre Lenin i Kautsky sobre els mètodes bolxevistes i la recta interpretació del pensament de Marx, es d'interès reproduir els paràgrafs finals de l'obra d'aquest, «Terro-risme i Comunisme»:

«Pensi's com es vulgui dels mètodes bolxevistes, el fet de que en una gran nació, no sols hagi pujat al poder un Govern proletari, sinó que aquest Govern s'hi mantingui durant anys enters en les circumstàncies més difícils, ha d'aixecar enormement el sentiment de la força en les classes proletàries de tots els països. Per això els bolxevistes han treballat amb molta més eficàcia per la causa de la revolució mundial que pels seus emissaris, l'acció dels quals ha estat més nociva que favorable.

Una fonda commoció es va apoderar del proletariat del món enter i el seu poder internacional serà prou per fer que, d'ara en endavant, el progrés econòmic tingui caràcter capitalista, sinó socialista.

La guerra europea, doncs, serà el començament d'una època en la que acabarà l'evolució capitalista i començarà l'evolució

socialista. Però això no significa pas que haguem de passar, d'un salt d'un món a l'altre. El socialisme no és un mecanisme que pugui funcionar sempre de la mateixa manera, sinó que és un procés de cooperació social, subjecte, com tota activitat social, a determinades lleis, dintre de les quals pot afectar les formes més variants i l'evolució final de les quals no pot encara preveure's.

La nostra missió no és pas d'implantar, per decisió popular, utopies acabades. Avui s'està realitzant l'alliberament dels elements als quals correspon iniciar l'evolució socialista. Si vol dir-se a això revolució mundial, per tal com és un fenomen que es presenta arreu del món, hem de confessar que ens trobem davant de la revolució mundial. Però aquesta revolució no es dictarà pas pel procediment de la dictadura, ni amb canons i ametralladores; no es realitzarà aniquilant als adversaris polítics i socials, sinó per mitjà de la democràcia i de l'humanisme. Només així podrà produir-se aquella forma superior de vida en l'elaboració de la qual rau la missió històrica del proletariat.

Karl Kautsky

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

L'ascensió dels socialistes al govern del més gran imperi de la terra i la mort de Lenin, l'home més discutit i que més ha influït en la marxa del món des de que va esclatar la guerra, fixaran la data del 21 de gener de 1924 com una de les més assenyades de la història. El lector sap prou la significació d'aquests dos esdeveniments trascendentals i la premsa diària se n'ha ocupat abastament per a que ningú pugui desconèixer llur enllaç i conseqüències. Moltes vegades hem de referir-nos a aquests dos fets a l'hora que molts els hauran ja oblidat, per això avui, pensem que també viurem la realitat del moment, ocupant-nos de coses més modestes les quals, malgrat ésser desconegudes de la gran premsa, són vives i manifesten com les ocurrencies de major irradiació la presència dels pobles eterns.

En les muntanyes de Macedònia, Todor Alexandroff, amb uns quants centenars de komitadjis, sosté el crit que no ha arribat encara a oïdes d'Europa: Macedònia pel macedonis. Triomfava un dia Bulgària, més tard Sèrvia i Grècia, i tots traçaven línies demunt del mapa, repartint-se segons la preponderància del moment les terres de Macedònia, sense hebre esment que també en aquells erms hi havia qualque palpitació de llibertat. A Bulgària va generar-se el moviment alliberador. Bulgària veia amb complaença el moviment el qual era una mena d'compensació a les seves desgracies i postergacions. Però Stambulsky, home brutal i agressiu, va reprimir-lo amb extrema violència. Alexandroff va ésser arrestat però els seus amics li prepararen la fuga i a les seves muntanyes de on ja no s'ha mogut més sostenint romànticament la causa de la llibertat de Macedònia.

Si no hagués sigut per l'assassinat de Rajko Daskaloff, ex-ministre de Bulgària a Txecoslovaquia, Europa no coneixeria ençara les reivindicacions macedòniques. Daskaloff havia sigut durant el govern de Stambulsky el principal perseguidor dels macedonis. Caigut i mort Stambulsky per la revolució de 9 de juny de l'any passat, Daskaloff va romandre a Praga després d'haver deixat la representació del seu país, però a Praga el cercaren els macedonis, morint a mans de Nicoloff en 26 d'agost darrer. Aquest fet va atraure l'atenció d'Europa sobre l'organització macedònica a la qual s'havia fins aleshores atribuït una simple finalitat de bandolerisme i de pillatge.

Als pàgesos de Macedònia saben que Alexandroff i els seus homes no persegueixen fins lucràtius ni ventajoses personals. Per això veneren al capdill generós i heroi que lluita contra Grècia i Iugoslàvia amb escasses perspectives de fortuna. És un home alt i sapat, de 42 anys, amb espessa barba bruna, el rifle a la espatlla, la testa erecta i l'esguard viu i vigilant. Els muntanyencs l'anomenen Staro (el padri), i abans es deixarien matar que descobrir el seu amagatall. Parla be el francès i es home de co-nexements i de cultura. És optimista i enèrgic, respectuós amb els humils, advocat dels dèbils, generós amb els desvalguts. Ell i els seus homes, dormen al ras a l'estiu i en les coves o barraques de bosc a l'hivern. Sempre va a peu i no mes en cassos d'urgència la seva gent utilitza els lleugers caballets o ponies tant abundants en els països balcànics.

Todor Alexandroff ha manifestat resentiment els seus plans i les seves esperances. Si pot realitzar-se pacíficament la unificació macedònica amb un règim autònom respectuós amb l'antiga nacionalitat, ell i els seus depondran les armes i es restituiran a la vida civil. Si Iugoslàvia i Grècia persisteixen en considerar Macedònia com a porció indeterminada de llurs territoris, la creuada per la independència s'aguditzarà dintre breu temps. Ell es veu capaç de mobilitzar 150.000 homes. Si abans Turquia era la enemiga secular de Macedònia, avui és la seva aliada i si be no pot esperar-ne cap efecte, turquia que en un moment donat Turquia es redreçarà novament enfront de Grècia, aprofitant-se de la seva debilitat i de les seves preocupacions internes. Per altra part una acció combinada de macedonis, montenegrins, croates i eslovens, pot posar en perill la vida de Iugoslàvia.

Alexandroff no tem la inflexibilitat de Patxich, el vell governant de Iugoslàvia, el partit del qual sembla decidit a acabar amb la existència de Macedònia. Deu anys de persecució no han conseguit altra cosa que avivar l'esperit nacional i enrobustir l'organització militar dels macedonis. «Turquia—dela fa pocs dies Alexandroff—va intentar destruir-nos durant anys incontables de sufriments i vexacions illudides. Turquia era potent i nosaltres no erem res en aquella hora llarga de dolor que's va cloure amb l'aixafament de Turquia i amb el reviscolament del nostre esperit nacional. Mai havíem sigut tant forts com ara».

En efecte: l'estat macedònic és un fet en tota la regió muntanyenca al Sur de Monastir i al Est fins a Strumitza. Els komites garanteixen la propietat i el treball i la seguretat. En realitat ells són els que han acabat amb el clàssic bandolerisme d'aquelles regions i han fet possible el treball a través de les abruptes serrallades. Els habitants els hi serveixen gratitud i si no són tots a comprendre el valor de la independència de llur país, no n'hi ha cap que ho reconegui les ventajoses d'ordre moral que la presència d'aquells homes els hi proporcionen. Alexandroff és un home austri i pur i ha imposat regles de bon viure enrobustint la família, establint i garantint la llibertat de la dona, perseguint l'abús d'adopció de muller entre impubers i exigint la justa retribució del treball.

La organització cobra lleyes que serveixen per a l'amunicionament de la força armada i per al rescat de terres que són repartides entre els menadors prèvia indemnització al propietari. Els komites no cobren soldada i no obstant es guarden de pendre res de ningú. Els pàgesos els hi proporcionen quèviures i ells els ajuden en les festes de la terra. Els fruits tenen una major valoració merès a la repressió dels abusos que cometien els mercaders, i alguns articles, com el tabac, que abans era pagat a 70 levas i el tabac, avui es pagat a 120. Val a dir que l'estat general del país ha millorat i que Alexandroff, tant com patriota i capdavanter de la independència nacional, és un reformador socialitzant que dedica al seu país les seves aptituds guerreres i els seus nobles ideals de llibertat i de justícia.

La organització dels komites és un problema importantíssim per la vida de Grècia i de Iugoslàvia. Si aquestes nacions no estudien la forma de adaptació de la vida autònoma de Macedònia a la constitució nacional llur, han de renunciar a la pau i al progrés. La organització te arrels internacionals molt extenses i quant Alexandroff firma una pena de mort, la sentència es compleix tan si la víctima és a Constantinoble a Sofia com a Budapest. Cada dia es més compacte i més perfecta i per consegüent més eficaç. Es de creure que Grècia i Iugoslàvia escoltaràn com se mereix la veu de un poble que per mitjà del seu capdill expressa propòsits pacífics i conciliadors fins a l'extrem de conformar-se per endavant amb la sentència que pugués dictar la Lliga de les Nacions després de un examen complet dels fonaments i alcanç de les reivindicacions macedòniques.

M. Serra i Moret.

La Unió Socialista de Catalunya, el "Labour Party" i els darrers esdeveniments mundials

Corresponent al missatge de felicitació que la «Unió Socialista de Catalunya» adreçà als companys d'Anglaterra després de llur esplendorosa victòria electoral, el secretari del «Labour Party» ha tramés a la nostra Unió Socialista una comunicació de regreçament junt

amb una interessantíssima col·lecció dels manifestos, proclames, fulles volants, i tota mena d'impresos de propaganda que els laboristes escamparen a dojo durant la campanya que havia de dur-los al poder.

Signats pel nostre president, En Gabriel Alomar, la «Unió Socialista de Catalunya» ha tramés un telegrama de condol al Govern dels Soviets per la mort de Lenin, i un altre de felicitació al Govern Laborista anglès pel seu adveniment al poder.

Plana Literària de JUSTICIA SOCIAL

De l'optimisme

CAPITOL XV

Esclariment

Algú ha dit que, en tant que optimista o pessimista, la filosofia no deixa d'ésser una pseudo-filosofia estricta, pura, ni plora ni riu sinó que cerca les formes del ésser i les activitats de l'esperit, afegeix el filosof que'ns podria sortir al pas.

Doncs bé, la filosofia de l'Optimisme no seria ni optimista ni pessimista, sinó filosofia pura, la qual sense riure ni sense plorar cercaria les formes del ésser i estudiaria les activitats del esperit—i abdues les trobaria òptimes, universalment admirables.

CAPITOL XVI

S'hi pot donar un cop de coll

Hi ha manera de despertar i estimular aquesta facultat admirativa latent en tots els esperits? Si hi ha una epistemologia de l'admirable,

Hi ha més. Havíem dit en començar que aquesta espècie d'assaig d'un sistema de l'optimisme no s'havia d'entendre com una Profilaxis que pretengués curar el mal físic, sinó que s'havia d'entendre com una Estètica. No repudiem, però, del tot la Profilaxis. I si bé refusem la idea d'una

AUBADA

Ja l'horitzó perdut es va periant de rosa i es desvetlla la forma dorment de tota cosa i l'herbei amorós de la nit ha trencat el plor de la rosada per prendre'n comiat. Es l'hora que a orient s'abranda la fogaina i fuig la son dels ulls de cada coloraina que torna a prendre esclat: el groc, poquet a poc, salta el tancat de l'horta, que enyora l'aubercoc. El taronja es recorda de la fruita divina. El lila diligent s'enfila a la glicina i el rosa al tamarí. El blau es migparteix per donar vida en cel i en mar a l'au i al peix. El morat que ho ha vist, ja es lleva i ja s'en vola cercant boscatge endins comare la viola. El vermell amorós, del blau s'engelseix; fa sofocar les roses carnals i sent fal'lera de besa el caparró de l'agil cadernera i el llavi de la noia. Germà vert, resplendent, com un mantell brodat arreu del món s'estén.

C. Fages de Climent.

(Fragment del llibre d'imminent publicació «LES BRUIXES DE LLERS».)

A la manera de...

ARIEL

periodista i parodista.

Parlant seriosament

Divendres de la setmana passada, de set a vuit de la vetlla, fou molt comentada en els nostres «cercles literaris» una crítica sensacional, documentada i profunda, inserida, si la memòria no'ns traïx, en el propi «Eco d'Igualada», assenyalant a la vindicta pública la nostra modesta secció «A la manera de...», suscrita pel senyor A. Esclassans. Com l'agut lector pot suposar, restàrem aclaparats de l'inesperada escamesa.

Essent-nos impossible suportar l'existència sota el pes de les terribles acusacions que graviten damunt nostre, assajarem, tan bé com poguem, de justificar l'inocuitat de les nostres trapaceries, per descarrec de la nostra consciència professional i tranquilitat de la gent de seny, encara que dubtem d'assolir la nostra segona finalitat:

Les delicats sont malheureux. Rien ne saurait les satisfaire...

Altament, volem correspondre a la distinció que ens ha fet el senyor A. Esclassans, ocupant-se de nosaltres i a l'exquisida galania d'haver-nos remusat el seu article, pel cas que ens passés per alt, judicant—amb una modestia que certament l'honora—la difusió i popularitat de l'«Eco Igualadí».

Però, com es possible—ens hem dit compungits i torbats—que un home tan equilibrat i ple de seny com el senyor A. Esclassans, hagi pogut arribar a suposar si «el que mou a JUSTICIA SOCIAL és la pruitja de ferir escriptors que no pensen com el pròxim»? Com s'explica que un esperit tan afinat i selecte com el seu hagi pogut caure en el plebeu vulgarisme d'atribuir a la mala fe dels altres tot allò que no coincideix egocèntricament amb la nostra personal Weltschmerz?

Les nostres arts en general i la poesia en particular pateixen realment, com afirma el senyor A. Esclassans, d'una manca de control sever. Hi han però discrepàncies en la manera d'apreciar la crítica. Mentre els uns, la gent de seny, de tot en fa un sacrament, els altres, els que sa-

ben amorosir l'aspror del viure amb el gai encís de l'ironia, al costat de l'alt magisteri de la crítica savia, ponderada i reflexiva—que amb tant de profit i glòria per les lletres catalanes exerceix el senyor A. Esclassans, com són els primers de reconèixer—n'admeten una altra que, emprant el sistema negatiu de posar davant l'obra el mirall—no estem ben segurs si ha d'ésser convexa o concava—de la facècia, si cal, o estraferent-ne la facilitat o la buidor o la carrinoneria, dongui, com la primera, un fruit profitós i positiu pel poeta, si vol estudiar-se a si mateix en els defectes que en les qualitats, i pel respectable públic en general, per ajudar-lo a substraure's de l'influència dogmatitzadora dels idolàtrics furiferaris, exaltadors a ultrança de tota nostrada cosa.

D'absoluta conformitat amb el senyor A. Esclassans, creiem la lírica catalana arribada a un grau de maturitat suficient per a imposar-se per ella mateixa, encara que potser no hagi assolit el grau de perfecció i plenitud que tots freturem. Per això ens ha semblat bé d'enriquir-la amb un gènere satíric—nou entre la gent nostra dels nostres dies—que no deixa de tenir la seva valor literària i posseïx il·lustres conreadors en els països de maturitat cultural on, entre la trapacera ironia i la fiblada sarcàstica, existeix una vasta gamana matitzada, i on el riure no és cap blasmable manifestació d'interiors barroeries, ni patrimoniu exclusiu de les ànimes inferiors.

Creiem de bona fe que erem ja molt lluny d'aquells dies en que Festina de «Els Jocs Florals de Can Prosa» concitava l'indignació i els escarpalls de la gent seriosa. El nostre optimisme en dirigit la seva súplica que l'experiència dels anys transcorreguts haurien donat raó a l'agud comediògraf.

Roconeixent la nostra errada, continuarem, però en aquesta secció la tasca que—modèstia apart—tantes valuoses felicitacions i amables visites ens ha valgut, amb la seguretat de no

fer cap mal als poetes de debò. I ens donarem per satisfets si podem ajudar una mica a alleujar la plaga d'aquells que—com diu justament el distingit articulista—prou feina tenen en ésser poetes i demostrar-ho a la llur manera, als quals—ho pot ben creure—planem amb un sentiment tan sincer com pugui ésser-ho el del propi senyor A. Esclassans, de qui, aprofitant aquesta amable avinentesa, tenim el goig d'oferir-nos devots amics, servidors afectuats i segurs admiradors.

ARIEL.

Als subscriptors de fora

El manteniment d'un periòdic com el nostre comporta un sacrifici constant. L'anormalitat actual fa més dura encara la vida de JUSTICIA SOCIAL.

Preguem a tots, vivament, vulguin ajudar a l'èxit de la nostra obra remesant-nos l'import de les subscripcions que s'ens deuen.

Vària

En cercle d'amics intel·lectuals, el robust escultor En Felip Coscolla, pare de les xamoses actrius del mateix nom, llegit amb l'art que li és peculiar el drama simbòlic «La Gesta», que encarna d'una manera absoluta l'ideal i el geni de la nostra raça. Els conceptes es desenrotllen d'una manera fluida i matemàtica; les idees són abundantisimes, i l'acció és veritablement ensopegada. L'espai de que disposem no ens permet dissortadament fer un anàlisi d'una obra d'aital volada, però havem de fer constar que tots els oients eixiren del cercle amb la flama de l'entusiasme. Corajalment felicitem a l'esmentat escultor, augurant-li rotunds èxits en l'escena.

JEMARD.

Treballador!

Signes ñgns de la teva condició humana! Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor. Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Poetes de la Rússia Soviètica

Cant nocturn

En mon cervell, en mon cervell soberb, els pensaments, s'han reunit, com lladres nocturns, en la tenebra silenciosa dels suburbis, i com voltors sinistres i tètrics. Els pensaments, enfellonits, exigien venjança.

Estava sol. Els meus somnis maldaven. Els meus ulls, emocionats, s'obriren. I jo, damunt d'una taülà imaginària, llegia les meves paraules, les meves accions i els meus delictes.

Com que amb la meua mirada freda veia el joc dels valents i dels victoriosos; Com que amb els meus llavis sagnants besava uns altres llavis, panteixants i pallíds;

Com que les meves mans i els meus dits no han conegut mai l'arada; Com que els cants, eternaments errants, eren enganyadors i inquietis;

Ara ha vingut el temps de la venjança. Els orbes destruiràn el temple de la mentida. I els pensaments, com lladres en el silenci dels suburbis m'estrangularàn com a un mendicant.

N. Gumilov

J. dels D. tradx.

Folletons de JUSTICIA SOCIAL

2 febrer 1924

CRÍTICA

El Teatre

ROMEA—Companya francesa **Madeleine Roch Jean Jonnel**.—Havem començat l'any teatral amb la visita de diverses companyies estrangeres. Mme. Madeleine Roch i M. Jean Jonnel, actors discrets dintre la sàvia escola francesa, secundats per una companyia força arrodonida, ens han presentat a Ròmea tres obres ben diverses. En «Phedre», la clàssica tragèdia de Racine, és on estigueren més en caràcter, amb aquella cantarella consabuda dels francesos de desgranar amb un matís massa afectat i homogeni els alexandrins. «La course du flambeau» no és ni una obra clàssica de les que sempre està bé de tornar-les a veure, com l'anterior, ni una obra moderna que hagi de frapar per la seva novetat i menys per la seva excel·lència. La conjunció d'un programa així reduït de tres úniques representacions d'un teatre tan complet com el francès, no va pas presidir la l'encert pel que fa a l'obra de Hervieu, «Sapho», hàbil escenificació de la novel·la d'Alfons Daudet, ens plaguè tan pel que fa als intèrpretes com pel que fa a l'obra.

BARCELONA.—Companya **Adamuz-Gonzalez**.—Aquesta excel·lent companyia que tant ha llorats ha sabut captar-se per totes les ciutats on ha actuat, ens ha dut com estrena remarcable «El bandido de la Sierra» de Lopez Ardayin, d'argument

quecom truculent i afectista, però al cap d'avall molt teatral. El llenguatge—en vers—de l'obra es manté sempre en un tó de dignitat i a estones fluit com una doll de poesia veritable.

GOYA.—Companya italiana **Dario Niccodemi**.—En el brevíssim espai de que disposem, no es possible guirrebé de fer altra cosa que constatar els esdeveniments teatrals més remarcables. Així per la qualitat de les obres; com pel mèrit d'actors de la vísua de Luigi Cimara, Almirante, i sobre tot d'una actriu com Vera Vergani, notabilíssima en tots aspectes; com per l'interès de la major part de les obres posades en escena, ens reca no poguer fer de l'actuació de la companyia que Niccodemi dirigeix un comentari extens.

Al costat d'una comèdia consagrada com «L'innamorati» de Goldoni, havem tornat a veure els «Sei personaggi in cerca d'autore» que acabava de representar per primera vegada a Barcelona la companyia Diaz-Artigas, l'obra més revolucionària del teatre modern. La tragèdia vivent dels sis personatges abandonats a llur sort per la fantasia creadora d'un autor, cercant un altre autor que els faci viure, portada amb aquella sorprenent novetat en el llenguatge i la situació del Pirandello, n'és tot l'argument. Els sis personatges no són pas fantasmes imaginaris, sinó éssers creats, a punt de fer cada ú el seu paper perquè el porten dintre. Per això els actors del teatre on són pervinguts cercant d'encarnar-se, no els interpreten a llur grat. Al cap de vall però, els viuen i son per tan susceptibles dels atzars de la vida i les seves contingències i adaptacions. Valent-

se d'aquesta trama, Pirandello bastex tres actes que tenen moments de veritable i pregona tragèdia humana, ensems que son una crítica on es reviu en rigorós anàlisi totes les valors del teatre.

Entre les altres obres presentades per la companyia Dario Niccodemi esmentarem «L'Aigrette», «La casa seggretta» de Nicodemi, «La vena d'oro» de Zorzi, «La Morosina» d'Arnaldo Fraccaroli, i «El dotti de Villatriate» traducció de la famosa comèdia del nostre Russinyol.

La seva nova actuació al Ròmea ens donarà encare lloc a parlar d'aquesta actriu meravellosa i d'aquesta companyia, la millor pel seu conjunt que s'hagi vist de molt temps ençà a Barcelona. «La filla di Jorio» de Gabrielle d'Annunzio, ha estat l'obra escullida pel debut.

Companya Morano.—En el mateix teatre Goya, dimarts dia 22 hi debutà amb la seva companyia de sempre el senyor Morano que tantes simpaties compta entre el nostre públic. Representà «El intérprete de Hamlet» de Felipe Sassone, encançant admirablement el paper amb les seves reconegudes facultats.

Traduccions.—La companyia catalana del Teatre Ròmea ha estrenat la traducció de l'original obra de l'autor hongarés Ferenc Molnar «Modes per senyor i senyora», esplèndidament vertida per Carles Soldevila. La companyia Adamuz-Gonzalez debutà al Teatre Barcelona amb una traducció de «Una senyora sin importància» d'Oscar Wilde.

El Cinema

Violetes imperials.—Be de presentació, d'interpretació i de belles dames. Raquel Meller, fent de protagonista, se'ns mostra una actriu aprenhensible, de la qual cosa no havíem dubtat mai veient a la popular artista de la cançoneta i del couplet.

FAUST, pel·lícula en relleu.—El cinema, que és un art inferior, com havem dit altres vegades, si per algun ésser estimable és perquè, dins la fredor de la pantalla, ens pot donar el treball d'uns bons artistes i una presentació grandiosa. Tot el que es faci per acostar-lo a la realitat, creiem, s'ha de mostrar més aquella fredor de la pantalla i, per tant, la seva artificialitat. Aquest desonç ha començat a aconseguir-se donant-nos una pel·lícula en relleu. Cal dir, però, que en FAUST, la pitjor obra que havem pogut veure, tècnicament la prova ha estat el que se'n diu un veritable fracàs.

LES DUES TEMPESTES, per David W. Griffith.—El gran director Griffith aquest cop no ha encertat pas l'obra: un argument vulgar i absolutament carrincló i cursi al final; una presentació com tantes i tantes; una direcció fluixa; uns artistes afectats; un desenllaç allargassat. Potser l'únic que ha encertat són alguns detalls graciosos, Lillian Gish tampoc hi és aquella gran actriu, si bé el seu treball no és, ni de lluny, despreciable; en «Les dues oxes» li trobarem el defecte d'exagerar massa la ingenuïtat, i en LES DUES TEMPESTES, a més a més, aquest defecte és accentuatíssim.

CHARLOT EN VACANCES.—Max

Linder i Charlot són els dos grans còmics, els dos veritables còmics, del cinema; tots els demés, adluc Harold Lloyd, el més passable, divertiran el que volguen però no saben el que és l'art. Parlant de «Pitjor que una sogra» ja varem dir que entre Max Linder i Charlot ens quedem amb Max Linder, perquè no posseïx una estètica elegància que té Charlot.

Charles Chaplin, el popular Charlot, és un excel·lent còmic, com ho demostra el fet que tots els actors còmics de la pantalla, començant per Max Linder, hagin seguit sense dissimular-ho el seu mestratge. Ell, es fa càrrec perfecte de cada situació i la resol amb la justesa que cal; mai ningú no li podrà dir que en tal o en tal moment ha estat afectat, violent, ho executa tot amb una gran seriositat, o millor dit, malenconia, i és que en el fons és un formidable sentimental; recordeu-lo interpretant «El Noi» i encara sentireu l'emoció d'aquell home malaventurat i ple de tortures que fa riure com si el seu fat sigués tenir una comicitat en proporció directa amb les seves desgràcies. Però... hi ha una cosa que li dona valor: no ésser apallat; un Charles Chaplin més fi, que diguéssim, o més natural, seria un artista insuperable.

En «Vacances» ha variat una mica; Charlot és el mateix de sempre, la qual cosa significa que s'ha superat. La obra, com totes les seves, acaba sense més ni més quan creu que ja és prou llargu. L'interpretar nos papers, el de Charlot i el de Charles Chaplin, ens posa més de relleu les seves gràcies.

PERQUÈ CANVIAR D'ESPOSA?—En la seva darrera obra, el gran direc-

tor ianqui Cecil B. de la Mille ens presenta en la infinitat un matrimoni com tant n'hi han: ell, un home vulgar; ella, una dona d'una intel·ligència discreta i d'una engruna de culturessa. Els gustos d'un i altre són ben oposats i topen a cada moment. Unes gotes d'essència a les solapes de l'americana d'ell porten al divorci. Però la nova esposa té els mateixos defectes que l'altre, i, tretant les petiteses, veu que estimava i estima a la primera: mulier. I, naturalment, el destí, que en aquests casos mal no hi pot mancar, torna a unir el matrimoni desfet, mentre la segona esposa es llura al primer galant que troba.

Bona pel·lícula. És de planyter, però, que la psicologia dels personatges sia molt superficial, Glòria Swanson, Bobé Daniels i Thomas Meighan bé.

LES AMORS D'UN PRINCEP O EL «CARROUSEL» DE LA VIDA.—Una bona pel·lícula d'amor, fina, delicada. Senzilla d'argument i de presentació. L'art d'aquesta senzilla, però, i el treball dels intèrpretes i la manera interessant de desenrotllar-la, la posen en un lloc envejable dins de la cinematografia. Cal esmentar la creació dels seus papers que fan els artistes Mary Philbin i Norman Kerry.

ELS FILLS DE NINGÚ.—Massa, molta massa propaganda per un film que no val res. Reallment, com diuen els cartells, és una «pel·lícula que no oblidarem mai...» per l'ensopiment que us dona.

LUMIERE.

La revolució de la cultura i la cultura de la Revolució

Què és preferible, una revolució sense cultura o una cultura sense revolució? Té probabilitats d'estabilitat una revolució, el triomf d'una revolució, sense cultura? Té sentit humà una cultura que no sia una revolució? Què vol dir el triomf de una revolució sense cultura? Què significa el progrés d'una cultura sense una revolució, sense unes noves o diferents valors dosant la humana vida?

Nosaltres no amariam ni una cosa ni altra. La revolució per la revolució, ens aparta una cosa tan absurda, com la cultura per la cultura. El distanciaments de la revolució per la revolució, sembla una cosa tan literària com el famós l'art per l'art, o allò de la filologia per la filologia. Aquestes posicions de l'intel·lecte o sentimentals, són cas contraris a la vida, estableixen una deures bo i fantàstics, es resolen amb actuacions inconexes i es-xorques.

Una revolució sense cultura o sia: sense diferents valors mentals, sense un ideal, sempre ben oposat als sistemes socials establerts, apart la bel·lesa o l'efecte artístic, no sempre segur, de la comoció, — mai passa d'ésser un fet isolat, infundat, i sovint, breu. Hom podria dir que la energia esmerçada, és desproporcionada amb el resultat assolit. En el fons, altra cosa no és fa que mudar, el nom dels amos i dels tirans. Allò que és el veritable objecte d'una revolució propiament dita, no és ni siquerua al·ludit. Apart els noms dels que governen i dirigeixen, tot el demés—costums, lleis, procediments, estils de viure, etc.—és igual que en l'antic estament social. Tota els partits republicans o dretistes d'Europa, de triomfar, es trobarien en aquest cas. La única revolució que ha fet alguna cosa de veritablement

Cal que s'iniciï un moviment revolucionari de la cultura, per a que revolució, la vera revolució sia factible. — No és ocasió de detenir-se en l'exàmen del contingut real del mot revolucionari, ni fer-ne l'anàlisi.—Aquest moviment revolucionari de la cultura ha de consistir en una revisió freda, irrevocable, quasi un cas de representació de les valors de fins ara —compreses les de la mateixa revolució russa. És necessari un nou eguard de les coses i dels seculars anhelos de l'home. Sense una diferent valoració de l'home i de les funcions socials de l'home, la necessària revolució, seria com totes les altres —la més excel·lent d'elles no havent fet sino un traspass de privilegis d'una a altra classe. I caldria aspirar a quelcom de més gran: a una total dislocació de classes, jeràrquies i estaments privilegiats —fortificants al cap de dues generacions o tres. És precis que algú començés de pensar com a possiblement ideal i idealment possible el regne de l'individu, bellament compatible amb la llibertat de cada u dels altres. Les veritables revolucions han d'ésser un meravellós fet, un dia. Fins ara, no s'ha fet més que més o menys crudel revolució fragmentaria.

Per a que una revolució, digna de la felicitat de la tragèdia i digna d'un nou món humà sia factible, precisa una revolució de la cultura tan profunda que ja admeti, provisionalment com a primer dogma una cultura integral i absoluta de la voluntat inextinguible de revolució total. Qui pensa o somia avui en aquesta revolució cabdal? Algú dirà: calen etapes. I bé: aquest home prudent, és un admirable company de qualsevol senyor del gremi d'exploitadors d'avui.

Cristòfor de Domènec.

Als nostres corresponals

Fem present als nostres corresponals que les llicenciacions deuen practicar-les cada fi de mes. Als negligents que no ho efectuen els girem, carregant-los una pesseta per les despeses.

No admetem retorns de paper. Per això facturem els exemplars a 10 cts.

El propietari romà

Real mentre que s'ha engolit la pau i l'alegria dels homes. Romulus i Remus, foren alletats per una lloba, diu la llegenda. La llegenda no és prou certa, no eren fills de lloba, n'eren fills de la lloba: fills del llop; concebut en un ajuntament feréstec que semblava més una baralla que un rite d'amor. De les males entranyes de la lloba, de la mala raça de la parella de feres, nasqueren els plançons ferotges que fundaren Roma. Capitans de lladres, el dret de propietari els feu barallar aviat als dos cadells amb figura humana, i Romulus matà el germà. Nou Caf, assenyala el corral que la Humanitat tenia de recórrer.

A Roma, des de l'endemà de la seva fundació, ja no hi hagué pau, la guerra social s'encengué tot seguit, la mala sang continuà en els fills dels fills del llop. Els patricis fills de Romulus mataren tots els dies a fills de Remus. Raça sinistra habia alletat la fera del Mon Palati. I el germa per sempre més robà i matà al germà si convenia, i el fill al pare i la muller al marit. El propietari romà recorregué el món amb el seu cos peïnt, les dents esmolades, les urpes potents per destruir a l'enemic — l'enemic era tothom — i beure-se-li la sang, menjar-se-li el cor.

Raça de Caf, infantat per la lloba palatina, de professió bandoler, vet-aquí l'estol heroic dels seus avant-passats. Com a Caf, com a llop, com a bandoler, vet-aquí el noble origen del propietari romà, vet-aquí l'estol heroic dels seus avant-passats. Com a Caf, com a llop, com a bandoler, ha obrat sempre l'hereu de Roma. Ha emmetzinat el món, ha malleit el món amb la seva malestrugança. Per on ell ha passat s'han associat les fonts més pures de l'esperit humà, han mort les alegries, s'han pansit les afeccions, les virtuts i austeritats s'han posat a subhasta.

Tot ho ha pervertit el fill de la lloba.

ba. L'artista de Galilea que feu una religió per la pobresa, el poble un jorn als sacerdots al paisan propietari romà i el canviaren els vestits, els pellings que cobrien tot els camins del dolor, per vestits de porpra, i li ricaren la barba i els cabells que sabien totes les vexacions i tots els escarnis i calçaren els seus peus, llagats per totes les pedres del camí, i el joier li fabricà una corona d'espiques d'or i pedreria. D'aquesta fàiso el retornaren als sacerdots: el poble no el conegué ni ell conegué més el poble. I les escriptures santes foren des de llavors un compromís de compra davant d'un notari.

Caivaren dels boscos de la Germania, de les terres glassades de la Es-làvia, dels deserts calcinats de la Mongòlia, races barbres que enrunaren Roma, a la qual el propietari, llop i sàtir luxuriós ara també, havia cobert de totes les miseries, de tots els vicis, de totes les degeneracions. Enrunaren Roma, però no saberen escanyar a la fera maleïda. Patró de l'Església, vestit de Crist, pervertit al llarg, el comprà i li ensenyà a ésser Caf a ésser fera i a ésser bandoler.

I el llop tornà a sentir-se sàtir i a revolcar-se en totes les impureses. Del Nord baixà amb la Reforma una altra onada contra Roma. El poble miserós, vexat i assassinat com Remus pel seu germà, aixecà noves creences a l'amor dels homes i a la mort de la Roma propietària. I Roma, la peluda, la ferotge, comprà als reformadors. I els anabaptistes calçaren, com havien calgut abans els camperols anglesos deixebles de Wyclif.

La revolució francesa s'infilà d'enfàisme i pedanteria romana. Cató l'Antic i Ciceró tornaren a alçar les veus, no en el Senat sino en la Convenció i amb ells la lloba, més que mai, munyí la llet metainosa per envèrinar als homes. I Babeuff deixava caure la seva testa en la cistella de Caf.

Fins quan durarà el poder de la lloba? Fins quan la fera canista i lladre amagarà la vida humana? On és el cavaller que matarà aquest drac golafrer de carn i sang dels homes? Vinga, vingat el Manelic que sap occir els llops clavant-los el coltell al mig del cor. Que aixafi d'una vegada el cap de la lloba romana que amagat amb la llengua que hem heretat d'ella, l'hem malleit milers de voltes.

Cot de Reddó

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTICIA SOCIAL ha estat revisat per la censura militar.

Errata

En la nota publicada en el número 12 amb el títol «El ressó d'unes paraules d'en Seguí», s'escriu: «quan la primera vaga de metal·lúrgica...» en lloc de «quan la primera vaga del metro-polità... etc.» com degué llegir el bon sentit del lector.

Si ets conscient veuràs clarament el camí del teu deure: Com a home, has d'ésser socialista. Com a obrer, sindicalista.

Als nostres subscriptors de Reus Havent canviat de repartidor, es prega a tots els nostres subscriptors de Reus vulguin avisar-nos de les deficiències que notin en el servei.

Treballador!

Signes dignes de la seva condició humana Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor. Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Noves i documents

FRANÇA.—La readmissió dels temporers estrangers.

Han estat simplificats els tràmits d'entrada i sortida dels obrers estrangers de temporada, havent-se autoritzat als contractistes d'obres i treballadors públics per a que a la fi de cada campanya permetin als dits obrers el retorn a llurs països sense que quedin rescindits els contractes de treball. Els obrers temporers reben una certificació especial, on es senyala l'època de llur reincorporació, els quals els serveixen de passaport.

L'atur forçós.—Estadística de la Oficina Internacional del Treball

El número de desembre de la «Revista Internacional del Treball» publica una serie d'interessants estadístiques relatives a l'atur forçós en diferents països. No s'ha produït cap canvi en la situació general, durant els mesos de setembre i octubre, tret d'Alemanya on aquest flagell social ha assolit proporcions desconegudes fins ara. En aquest país aproximadament el 10 per cent dels obrers a que es refereixen les dades estadístiques, es troben sense feina, vora del 40 per cent sofreixen l'atur parcial.

Contràriament al que esdevé a Alemanya, observa una disminució de l'atur a Txecoslovàquia, Àustria i Polònia. Respecte a aquest darrer país hi ha un millorament en la metal·lúrgia, indústria del paper, construcció mecànica, relligat i indústries químiques. A Àustria ha disminuït el nombre d'obres parats en la construcció, indústries del vestit i la metal·lúrgia.

Als Estats Units es registra un lleuger augment en el nombre sense feina, principalment, en les indústries següents: carrosseria, caçut, calçat, neumàtics per a automòbils i maquinaria agrícola.

INDIA.—El concepte de l'indepen-

«Quota» El nou Congrés reunit a Delhi—la capital de l'Índia—ha rebutjat una moció dels Swaraj declarant que les dependències de la Índia no podien ésser considerades sense la completa independència del país.

Amb aquest motiu s'ha discutit extensament el concepte de l'indepen-dència i un resum d'aquest debat fora el següent: «El país de l'Índia, que pertany a la terra de la Índia, és un país opossat de tots els camps i fraccions que lluiten en la vasta regió que ha convingut en que la Índia havia d'ésser independent, però sent-se digna de la independència que necessita. El famós líder Mahomed Ali ha dit: «Hom de parlar menys de llibertat i hem de sapiguer més ésser lliures. Els pobles verbalistes són la nota del món. Si obrem amb independència serem independents sense necessitat de fer declaracions.»

Gandhi ha manifestat repetidament que la independència de la Índia era perfectament compatible amb l'Imperi Britànic. Malgrat haver sigut rebutjada la moció dels Swaraj, tots han coincidit en que una constitució com la del Canadà consentiria a la Índia sentir-se plenament sobirana i mestressa de si. Mahomed Ali, oposat als extremistes, ha obtingut llur aprovació quan a dit: «Res me privaria de dir al Govern britànic que este disposat a ajudar al meu país a apartar-se de l'imperi, però ningú podrà mostrar-me quina vergonya hi ha en viure dintre de l'imperi com a homes sobirans i lliures.»

TURQUIA.—Periodistes absolts

S'ha parlat molt de la causa instaurada pels tribunals de Constantinoble contra Hussein Jahid Bey director del diari Tavis, Ahmed Jevdet director del Jhdem i Veld Bey director de Tevaid-i-Efkar acusats d'alta traïció per haver publicat la lletra sobre la qüestió de Califat que l'Aga Kan dirigia a Ismet Pashà abans de que arribés a poder del Gran Visir a Angora.

Per honor de la nova República turca podem dir que malgrat el manifest interès del cap del govern turc, els tribunals han servat llur independència i han assolit als processos expressant en la sentència l'alt concepte que mereixia als jutges el patriotisme d'aquests homes i el respecte que sentien per la llibertat de la premsa. La satisfacció popular per aquesta resolució dels tribunals s'ha manifestat esplendosa present-hi una part principal els estudiants de la Universitat.

Turquia comença a donar lliçons a governants després i a alguns pobles occidentals en els quals els ciutadans i la premsa no tenen garanties de cap mena.

FRANÇA.—Eleccions senatorials

Les eleccions de senadors celebrades el dia 6 de gener, han deixat el Senat francès escassament modificat amb respecte a la composició de grups i fraccions polítiques. Les dretes han perdut qualque preponderància malgrat la victòria personal de M. Poincaré, i els socialistes han guanyat dos llocs.

Els 116 senadors cessants tenien la següent filiació:

Esquerra democràtica	55
Unió Republicana	34
Esquerra republicana	15
Dreta republicana	9
Independents	3
Els elegits darrerament pertanyen als següents grups:	
Esquerra democràtica	56
Unió Republicana	32
Esquerra republicana	16
Dreta republicana	10
Socialistes	2

El Senat francès es descompon ara en 163 senador de l'Esquerra democràtica; 97 de l'Unió republicana; 36 de l'Esquerra republicana; 10 de la Dreta; 6 independents i 2 socialistes.

El resultat d'aquestes eleccions ha decebut quelcom als radicals i radical socialistes i ha reforçat les esperances de les dretes en els resultats de les eleccions de diputats que han de celebrar-se el vinent mes d'abril. Val a dir, però, que unes eleccions de senadors no són cap base per a conèixer la opinió d'un país i que si les dretes mostren qualche tendència no es pas precisament favorable a les dretes. Per ço que a nosaltres afecta, la victòria de dos socialistes si no té una importància numèrica de consideració, no deixa de significar un guany positiu i d'expressar les senyals dels temps altament favorables a l'expansió dels nostres ideals.

EGIPTE.—Eleccions legislatives.

El 12 de gener varen celebrar-se a Egipte eleccions legislatives, obtenint una victòria esclatant els partidaris del capdell nacionalista Zaghlul, desterrat a Gibraltar. La política anglesa ha rebut una lligó eloqüentíssima del poble i els liberals constitucionals, agents i col·laboradors de Anglaterra, han recullit el desprei unànim dels patriotes egipcis.

Al escriure aquestes ratlles no sabem encara els resultats de 39 segons balotatges els quals segurament hauran sigut altres tantes victòries nacionalistes. Però si podem donar els primers resultats definitius que son els següents, zaghlulistes, 151; liberals constitucionals, 7; nacionalistes independents, 2; uestrals, 15. En conèixer aquestes xifres, el gabinet egipci presidit per Ibrahim, va presentar la dimissió. No podia fer altra cosa!

Convé advertir que el programa nacionalista de Zaghlul Pasha es eminentment liberal i revolucionari ço que fa més significatiu aquest extraordinari succés. Tots els grans propietaris i llurs patrocinats han sigut derrotats. Els diaris egipcis Balagh i Mahronessa partidaris de Zaghlul, anun claven la victòria amb aquest epígraf: L'enfonsament del règim feudal a Egipte. En efecte: terratinents, cacics comarcals, personatges representatius del poder religiós, inclos el propi president de ministres, tot ho ha escombrat la victòria dels nacionalistes egipcis els quals tenen el propòsit i la força necessària per a donar a llur país nous dies de llibertat i de progrés esplendorós.

XINA.—El nou govern.

Havent sigut nomenat per la Cambra de representants Sun Paochi per al carrec de President, aquest ha constituït un gabinet amb els següents ministres: Dr. Wellington Koo, afers estrangers; Wang Ksh-ming, finances; Cheng-Keh, interior; Wu Yu-lin, comunicacions; Wang Chung-huai, justícia; general Lu Chin, guerra; almirall Li Tinghsin, marina; Wu Yen, agricultura i comerç; Fan Yuan-lin, educació.

Aquest ministeri ha sigut molt ben rebut per les classes treballadores i pels elements liberals de Pekin.

GRAN BRETANYA.—El Govern Socialista.

La llista dels ministres que componen el govern laborista presidit per Ramsay Mac Donald és la següent: Mac Donald, primer ministre i secretari d'affers estrangers; Clynes, ministre guardador de segells i president adjunt de la Cambra dels consums; Parnow, lord president del consell real; Vescombe Haldane, lord canceller; Snowden, ministre de finances; Henderson, ministre del interior; Thomas, secretari de les Colonies; Walsh, secretari de guerra; Sidney Olivier, secretari de la

India; General Thomson, ministre d'aeronautica; Vescombe Cheshamford, primer lord de l'almirallat; Sidney Webb, president de comerç; Weatly, ministre de sanitat; Noel Burzon, ministre d'agricultura; Adamson, secretari d'Esco-cia; Trelvelgan, president d'instrucció pública; Thom Sharo, ministre de treball; Fernan Hartshorn, ministre de comunicacions; Coronel Wedywood, canceller del Ducat de Lancaster; Jowell, primer comissari del treball.

Tots els nous ministres han entrat en funcions, llevat del company Arthur Henderson, el qual no podrà jurar el càrrec fins que sigui elegit diputat en alguna elecció parcial. Els nostres electors recordaran que Henderson va ésser un dels pocs socialistes derrotats en les eleccions generals del 6 de desembre.

ALBANIA.—Situació política.

Les eleccions dels membres de l'Assemblea constituïent han deixat en situació molt difícil al govern que presideix Ahmed Bey Zogu. Dels 93 diputats electes, no mes 26 son partidaris del govern; 35 pertanyen al partit democràtic que dirigeix el bisbe ortodox Monsenyor Fan Noli, prou conegut per la brillant defensa de la causa albanesa que ha sapigut fer davant de la Societat de les Nacions; 18 representen el partit popular dirigit per Sefi Vlamasi, actual ministre de l'Interior; 16 son independents, figurant entre aquests, Elias Bey Vrioti, el qual probablement serà cridat a formar ministri, car sembla l'únic que pot sumar suficients voluntats per a governar amb un parlament en el qual no hi cap majoria per a imposar-se.

Elias Bey Vrioti es un home de tendències conservadores, però universalment respectat pels seus coneixements i la seva mesura i es probablement l'únic home d'Albania que pot presidir un ministeri de concentració.

Correspondència administrativa

Barcelona.—J. B.—Rebudes 250 suscrip. trim. Falset.—R. B.—Idem 250 idem id. Palafrugell.—J. C.—Idem 250 id. id. Móra.—L. S.—Idem 250 id. any. Calat.—J. T.—Idem 10, per paquets.

SETMANARI SOCIALISTA
Justicia Social
2.ª època
CIÈNCIES - LITERATURA - ARTS
REDACCIÓ:
Carrer del Pl. 11 - BARCELONA
ADMINISTRACIÓ:
Marçal Badia, Llovera, 13. - REUS
REDACTORS I COL·LABORADORS:
Gabriel Blanes - Serra i Mucet. - José Campesón - Alfonso Maseras - Dr. Algodor Miró - Cristòfor de Domènec - C. Fages de Climent - J. Lluch i Artigas - Dr. Enllí Mira - J. Pelg i Portet - Dr. Joaquim Xirau - Francesc J. Casado - «Ara» - Rosendo Llaure - Dr. Montanyó - Pastor Vallsperas - Roberto Marvay - Manuel Galés - René Lyr - Joan Comarera - Algodor - J. Martí - Dr. Andrés Ovejuna - José Ricart - Juli Manuel Escorza - José M.ª Pua i Soler - J. Noceros i Miralles - Rafael Campesón - J. José M.ª Talledó - J. Font - Manuel - Enllí - Pere Serra - J. Calandrer - José M.ª de Secre - J. Noure i Torrent - Manuel Alcántara - J. Casanova - Juan - Ignasi Iglesias - Nach - Gualtieri - Nellí Delman - Joan - Balogh - Nach - R. Balogh - J. Franco - Juan - Carde - J. Duran i Gaudin - Pau - Joan - Dr. - J. José - Xirau.

Obrers del camp!
Llegiu i propagueu
“LA TERRA”
SETMANARI POPULAR
PORTAVEU DE LA «UNIO DE RABASARS DE CATALUNYA»
Es publica cada dijous. 15 Cts.
Redacció i Administració: Carrers, 12, 1.
BARCELONA